

НОВИТЕ ИПОСТАСИ НА "ФИЛОСОФСКАТА БРИГАДА" НА ТОДОР ПАВЛОВ

Георги Найденов*

Увод

След 10.11.1989 год. във Философския факултет на СУ "Св. Кл. Охридски" се възроди идеологическата цензура, упражнявана през 60-те и 70-те години на 20 век от "философската бригада на Т. Павлов". Непосредственият ми сблъсък с идеологическата цензура след провеждането на юбилейната конференция на катедра "Социология" през 2017 г. ме мотивира да разгледам проблема за идеологическата цензура в нашата гилдия – на социолози, философи и пр. Проблемите за идеологическата цензура са разгледани от Ивайло Знеполски в двутомното му изследване: "Как се променят нещата – от инциденти до голямото събитие". Това изследване обхваща упражняването на идеологическа цензура през 60-те и 70-те години на миналия век. Но е ясно, че възраждането на идеологическата цензура понастоящем изисква нашето противопоставяне сега, в сегашния период на общественото ни развитие. Тази статия е малка крачка в това отношение. В нея не си поставям за цел да изследвам в пълнота проблема за идеологическата цензура. След като анализирам изследването на Ивайло Знеполски, ще маркирам моите пет срещи с новите ипостаси на "философската бригада" на Т. Павлов – една преди 10.11.1989 год. и четири след това. Надявам се, че статията ще играе положителна роля за осъзнаване от нашата гилдия на преподавателите от обществените науки, на отрицателната роля на идеологическата цензура за развитието на социалното познание и на обществото като цяло.

1. Ситуационен анализ

Първи използва израза "философска бригада на Т. Павлов" Димитър Михалчев. Но този израз става популярен през 2016 г. Именно тогава е издадена двутомната монография от Ивайло Знеполски "Как се променят нещата – от инциденти до голямото събитие". [1] В това изследване се разглеждат сложните отношения между преподавателската гилдия на СУ "Св. Климент Охридски" и по-специално гилдиите на философите и историците

* Георги Найденов е професор, доктор на социологическите науки в катедра "Икономическа социология", УНСС, email: naidenov@unwe.bg

с официалната власт в периода след 9.09.1944 г. Анализирани са стремежът на управляващата класа – номенклатурата на БКП да упражнява пряк и плътен идеологически контрол над преподавателите от Философско-историческия факултет. Едно от най-важните средства за упражняване на този контрол е инкорпориране в преподавателската гилдия на участници в антифашистката съпротива и на млади симпатизанти на комунистическия режим. Това инкорпориране обаче има двояк резултат. Някои от новите преподаватели възприемат преподавателската и изследователската си дейност като плътно следване на "официалната" линия на БКП. За тях основната задача е пропагандиране на партийната политика. Обикновено тези преподаватели са конформисти, със сравнително ниска образованост и невисоки интелектуални качества. Тях Ивайло Знеполски нарича "догматици".

Други преподаватели се стремят в преподавателската и изследователската си дейност да имат *относителна независимост* от "официалната" линия на БКП. Тоест, въпреки че и те се придържат към постулатите на официалната идеология, тези преподаватели се стремят освен идеология да преподават и наука. Според тях освен идеологически компонент, обществените науки имат и научен компонент. Това са обикновено преподаватели, отличаващи се с независимо мислене, с по-висока образованост, и по-високи интелектуални качества. Тях Ивайло Знеполски нарича "ревизионисти".

Ивайло Знеполски проследява във времето как се разгръща борбата между догматиците и ревизионистите. Показва, че в хода на тази борба освен идеологически и морални има и редица личностни "страсти" и съперничества. Ценни са неговите анализи как в хода на сблъсъка сред "ревизионистите" възниква съзнание за общност, как се формира гилдийната етика и "алтернативен център за атестиране на научното и гражданското поведение" и пр. Именно при анализа на битките между догматици и ревизионисти Ивайло Знеполски използва понятието "философска бригада" на Тодор Павлов.[2]

"Философската бригада" на Тодор Павлов, това е групата от преподаватели и изследователи от Института по философия на БАН и от Философско-историческия факултет на СУ "Св. Климент Охридски", които имат лични и служебни връзки с Тодор Павлов, подчиняват се на неговия личен и служебен авторитет и участват в упражняването на идеологическа цензура в обществените науки. Във времето тази философска бригада има три проявления, три ипостаси. Първото проявление е по време на идеологическата борба за отстраняване на Димитър Михалчев от Института по философия, по неговото унизяване и лишаване от последователи. Второто, което изследва Ивайло Знеполски е през 60-те и 70-те години. Тогава във "философската бригада" на Т. Павлов основни фигури, според него, са Райчо Караколов, Гиргин Гиргинов, Кирил Петров, Пейко Славов, Илия Тасев, Тоньо Ботев и

др. Третите ипостаси на "философската бригада" на Т. Павлов се появяват след преврата на 10.11.1989 г. И то пак във Философския факултет и в Института по философия. Как става това във Философския факултет?

През 70-те години на XX век философската бригада на Т. Павлов постепенно губи битката във Философско-историческия факултет, който се разделя на Философски и Исторически факултети. Членовете на философската бригада са "разпръснати" и се преместват във Философския институт на БАН, в Академията за обществени науки и социално управление на ЦК на БКП и пр. Философската бригада продължава да съществува. Но не и във Философския факултет на СУ "Св. Климент Охридски". "Ревизионистите" във Философския факултет извоюват известна автономия и независимост от прекия идеологически контрол на управляващата класа. Те извоюват право сами да преценяват как да обслужват идеологически властта.

След 10.11.1989 г. нещата се обръщат. Управляващата класа – номенклатурата на БКП, отново установява плътен идеологически контрол над Философския факултет на СУ "Св. Климент Охридски". Новото поколение хабилиитирани преподаватели по обществени дисциплини отново приемат, че обществените науки безропотно трябва да пропагандират в аудиториите идеологията на господстващата класа – номенклатурата на БКП. Разбира се под нейното ново идейно знаме – на антикомунизма. Обществените науки отново стават "прислужници" на властта.

Причината този път е, че след 10.11.1989 г., използвайки идеологическия си "капитал", много от преподавателите на Философския факултет си правят партии и влизат **пряко** във властта. Много от тях стават депутати, министри, заемат важни постове във властта. Използвайки идеологическия си "капитал", тоест знанията, уменията да пишат, да говорят и пр. преподавателите от Философския факултет изиграват възлова роля в изработването на идеологическата и политическата "люшкалка", чрез която номенклатурата на БКП подлага на брутален грабеж българското гражданство през 90-те години на XX век. Нещо повече – те изиграват възлова роля в самата реализация на стратегията на ценовите шокове на номенклатурата на БКП. Преподавателите от Философския факултет са основни "актьори" в политическия "театър" – смяна на властта, чрез който се реализират двата основни ценови шока – през зимите на 1990/91 и 1996/97 години.

Преподавателите от "философската бригада" на Т. Павлов плътно се обвързват с така наречената "градска десница". И загубват чувство за реалистичност. Те считат, че властта им се полага. Обвързват се и с американския англосаксонски и американския еврейски елит. Заемат възлови постове във формиращите се под влияние на американския англосаксонски и американския еврейски елити неправителствени организации. Някои от тях стават директно американски агенти за влияние.

С течение на времето, обаче, започват да губят позициите си във властта. Летните протести през 2013 год. показват, че както американското посолство, така и подкрепяната от него мощна разпределителна коалиция на СИК вече гледат на тях като на "обслужващ персонал". Тоест, в крайна сметка преподавателите от Философския факултет на СУ "Св. Климент Охридски", обвързали се с идеологическо "осигуряване" на властта, понастоящем са отново в изходното си положение от 60-те години – нищо повече от "обслужващ персонал" на управляващата класа. Дори по-лошо – те са "обслужващ персонал" на най-крадливия и аморален "октопод" – разпределителната коалиция на сикаджиите. [3]

Как се развиват моите пет срещи с новите ипостаси на "философската бригада" на Т. Павлов – една преди 10.11.1989 г. и четири след това? Три от тях са с нейните представители от Философския институт на БАН. Две са с нейните представители от Философския факултет на СУ "Св. Климент Охридски".

2. Срещите ми с "философската бригада" на Т. Павлов в Института по философия на БАН

Активната ми научно-изследователска и преподавателска дейност започва в края на 70-те и началото на 80-те години. Традиционно участвам в научните конференции на младите научни работници в Приморско, организирани от Института по философия. На 29.04.1986 г. получавам писмо от редколегията на сборника за Националната младежка школа по философия, социология и психология, че не могат да приемат за печат предложения от мен доклад в този му вид. [4] Предлага ми се да преработя доклада, като се съобразя със забележките:

"1. В доклада Ви се застъпва идеята за постепенно трансформиране на държавната собственост в колективно-групова, което не съответства на концепцията за отношенията между държавата като собственик и трудовия колектив като стопанин. Освен това Вие се позовавате избиращително на схващания, които не отразяват най-точно политиката на Партията по тези въпроси именно сега, в 1986 г.

2. Заключениеният Ви извод за собствеността в развитото социалистическо общество е произволно свързан с Марксовата постановка за заплатите. Никъде Маркс не свързва своята мисъл с контекст, в който Вие я интерпретирате.

3. В доклада липсват последните партийни постановки по обсъждания от Вас проблем".

Историята нататък е много дълга. Следват обвинения в югославски ревизионизъм и пр.

Останалите четири срещи с новите ипостаси на "философската бригада" на Т. Павлов са след 10.11.1989 г. Две от тях са пак с "ентузиастични", "мераклини" за идеологически цензори от Философския институт на БАН и две от Философския факултет на СУ "Св. Климент Охридски".

Двете ми срещи с живиящите се като идеологически цензури в Института по философия са свързани с две мои статии, предложени в списанието "Философски алтернативи", издавано от института. Първата е във връзка с **дискусията**, която започва през 2010 г. в сп. "Философски алтернативи", по повод книгата на Добрин Тодоров "Философската публичност в тоталитарна и посттоталитарна България" [5]. Започва "моткане", уклончиви неофициални коментари, приказки. Но не и рецензии и официален отговор. Рецензия и официален отговор чакам и досега.

Втората моя статия, подложена на идеологическа цензура предлагам във връзка със започнала друга дискусия на страниците на "Философски алтернативи". Новият главен редактор на списанието – Мартин Табаков, публикува серия от три статии, свързани с въпроса – какво става с бившите марксисти, къде са те, какво е сегашното им отношение към марксизма, прехода, "путинизма" и прочие. [6] Тъй като лично аз се чувствам марксист, след излизането на първата статия представям в редакцията статия, в която отговарям на поставените в нея въпроси. След много перипетии тази статия е публикувана. [7] Когато излизат втората и третата статия на Мартин Табаков [8] написвам нова статия, отговаряща на новите негови въпроси и тези. И започна старата история. Получавам три положителни рецензии. Но нищо не се случва. Отново започва "моткане". Отново неофициални коментари и приказки. Но моята статия не се вкарва за обсъждане в редколегията. Не получавам официално отрицателно мнение, или рецензия. [9] Това продължава много време. Налага ми се аз отново да се обръщам към редколегията с призив за професионална етика. На 3.06.2017 г. пиша молба, да се спре с "моткането" и статията ми да се вкара за обсъждане в редколегията. Тази молба, обаче, изпращам не само до гл. редактор на списанието, но и до директора на новия институт – Институт за изследване на обществото и знанието, в който се е "влял" Институтът по философия.

От директора на института – Румяна Стоилова веднага получавам отговор с принципна позиция, че това бавене е неприемливо и тя ще направи нужното то да се прекрати.

Силно се надявам, че тази статия ще бъде публикувана. Главният редактор – Мартин Табаков, има доброто желание дискусията ни с него да завърши по достоен начин. Срещу това негово желание, обаче, се противопоставя силната фракция на "философската бригада" на Т. Павлов. Нямам представа как ще завърши този пореден опит на "философската бригада" на Т. Павлов да отхвърли моя статия, в която се използва марксистка методология.

Очевидни са, обаче, следните неща:

1. Въпреки че се сменят личностите във "философската бригада" на Т. Павлов, духът се запазва. Духът и традициите да се упражнява идеологическа цензура и да не се публикуват статии, критични спрямо управляващата класа остава.

2. Новите ипостаси на "философската бригада" на Т. Павлов в Института по философия използват старите прийоми на първия ипостас на бригадата, този от 60-те и 70-те години. Те избягват да влизат в теоретична дискусия. Те не желаят тезите и възраженията на опонентите им да получават публичност. Ето защо протакат, отлагат, не дават официални отговори.

3. Основен лайтмотив в идеологическата им цензура е блокирането на всякакви опити за марксистки анализ на съвременността и миналото. "Пробиви", обаче стават. Например двете статии на Д. Цацов, моята първа статия и др.

3. Срещите ми с "философската бригада" на Т. Павлов във Философския факултет на СУ "Св. Климент Охридски"

С новите ипостаси на "философската бригада" на Т. Павлов във Философския факултет на СУ "Св. Климент Охридски" имам две срещи. Първата е след 10.11.1989 г. Участвам в конкурс за доцент в катедра "Социология" на Философския факултет. Получавам две силно идеологизирани рецензии от Георги Димитров и от Иван Стефанов. Тук няма да се занимавам с този случай, защото това е специфично проявление на новите ипостаси на "философската бригада" на Т. Павлов. Не е свързано с цензура на публикация, а с блокиране на възможността за проникване на марксизма във Философския факултет на СУ "Св. Климент Охридски".

Дотолкова, доколкото в този доклад се занимавам основно с **цензура** на публикации, ще се спра на втората ми среща с "философската бригада" на Т. Павлов.

През 2016 г. с Калоян Харалампиев правим заявка за участие в Юбилейна конференция на катедра "Социология" на СУ "Св. Климент Охридски". Заявката е с резюме, докладът ни е приет. Темата на доклада е – "Третият арбитраж – апокалипсис сега? Или по късно?"

На конференцията, състояла се на 10.11.03.2017 г. изнасяме доклада си. Тъй като той е извън идеологията на управляващата класа, предизвиква **паника** сред "здравите сили" в катедрата. За една седмица паниката се усилва. Как да се измъкнат от публикуването на този доклад? Започва формиране на "философската бригада" на Т. Павлов за идеологическа цензура. Какво измисля тя?

Тя измисля, че за да не се допусне публикуването на доклада, трябва да се промени пост фактум регламента на конференцията. Първата крачка, която правят е постфактум на докладите да се прави рецензия. Втората крачка е рецензиите да са анонимни. Нашите доклади не са анонимни. Но рецензиите ще бъдат анонимни?

На 26.07.2017 г. получавам една силно идеологизирана рецензия. [9]

"Стататията на проф. Георги Найденов и доц. Калоян Харалампиев може да бъде критикувана не по линия на включените в нея изчисления и графики, а преди всичко по линия на предложените в нея обяснения. В тази перспектива трябва най-напред да посочим, че статията не представлява социологическо, теоретично или емпирично, изследване, а геополитическа теория, основаваща се на догматични предпоставки, които са приети на доверие, без да бъдат подложени на съмнение или оспорване. Могат да бъдат дадени редица примери за това:

- Безкритично се приема, че икономическите цикли в еволюцията на световните пазари детерминират световната политика – икономическият детерминизъм не се обосновава, а се приема за саморазбиращ се;
- Без обсъждане се приема, че посоката на световната политика се определя от американските англосаксонски и американските еврейски елити, които са водени от желанието си за завоюване на все по-голямо световно влияние и все повече богатства;
- На Русия напълно не-исторически е отредена световно-историческата роля едновременно на жертва и на победител. От една страна, Русия винаги е жертва на чужда агресия: "Руският народ има трагична съдба". Но, от друга страна, Русия е обречена да побеждава: Франция и Германия в миналото, САЩ и Китай при евентуален бъдещ световен конфликт;
- Световната икономическа криза оригинално, но също така догматично, е обяснена преди всичко с повишените разходи на американския военно-промишлен комплекс. Не се дискутират политиката и новите финансови инструменти, прилагани от американските банки;
- Американският военно-промишлен комплекс се разглежда като безспорния хегемон на американския политически живот, който безпрекословно налага своите интереси на една хомогенна по презумпция управляваща класа.

Можем да посочим подобни примери и сред по-второстепенните твърдения в текста:

- Например твърдението, прието като самочевидна истина, че САЩ са организирали опита за преврат в Турция, за да попречат на посегателството върху икономическите им интереси;

- Друга ключова теза в края на текста гласи, че рокфелеровците, един от двата водещи световни клана, действат ирационално и в разрез със своите интереси. Няма обяснение на тази теза, освен допускането, че ирационалността е индикатор за деградацията на американските англосаксонски и американските еврейски елити. Обяснението се движи в порочен кръг: деградацията обяснява ирационалността, а от своя страна ирационалността деградацията.

В заключение бих изтъкнал, че статията съчетава два на пръв поглед отричащи се подхода: обективистичен икономически детерминизъм, допълнен от теория на конспирацията (водещата роля в световната история на рокфелеровците и ротшилдовците). Проблематичният характер на тези два подхода, както и значителното количество догматични твърдения, приети на доверие, не дава основание текстът, представен в този вид, да бъде публикуван." (не съм поправял граматическите, смисловите и пр. грешки на автора на рецензията)

Пиша веднага отговор на тази рецензия. Пускам го още същия ден. На следващия ден го изпращам отново. Ето части от моя отговор:

"...Относно "догматичните твърдения, приети на доверие", а не "подложени на съмнение или оспорване" започвам поред:

Относно първата бележка:

1.1. Авторът на рецензията твърди, че според мен "икономическите цикли в еволюцията на световните пазари **детерминират** световната политика – **икономическият детерминизъм** не се обосновава, а се приема за саморазбиращ се". Моля да посочи пасаж, където твърдя подобно нещо! Нищо подобно няма в статията!!! Методологически използвам изследванията на Ф. Бродел и В. Пантин, които анализират ролята на еволюцията на световния пазар върху развитието на Западноевропейската и световната цивилизации. Бих препоръчал на автора да прочете трудовете на Ф. Бродел. Те са доста "дебелички", но ще му бъдат полезни. Мога да му предоставя в електронен вид и трудове на В. Пантин.

1.2. Нищо общо нямат моите анализи с икономическия детерминизъм. Методологията, която използвам, е класическия марксизъм. За да разбере разликата между марксизма и икономическия детерминизъм, авторът е най-добре да прочете критиката на икономическия детерминизъм на Енгелс.

1.3. Предполагам, че е шега да се иска от мен да обосновавам методологията на материалистическото обяснение на историческия процес. Мога да го направя, но не и в този доклад. Той, така или иначе, е в допустимия максимален размер.

2. Няма да се спирам на бележката: "Без обсъждане се приема, че политиката на световната политика се определя от американските англосаксонски и американските еврейски елити, които са водени от желанието си за за-

воюване на все по-голямо световно влияние и все повече богатства" (правописът е на автора). Има си хас да се "обсъжда" тази теза??? Разбира се, бих могъл да я "обсъждам". Дори ще ми бъде забавно. Ако редколегията ми "отпусне" допълнително няколко страници – за един ден ще я "обсъдя" и ще дам новия вариант на доклада.

Третата бележка за Русия е невярна.

2.1. Напротив – ясно съм казал кога Русия е жертва – нападението на Наполеон 1812 г. и на Хитлер 1941 г. Посочил съм и кога руският царизъм е палач – 1848 г.! А че "Руският народ има трагична съдба", надявам се на всички е ясно!!! Ако на някой не му е ясно, ще му посоча една мисъл на Маркс за това, че не е свободен един народ, който потиска други народи. Той пише това именно на примера на руския народ.

2.2. Относно това, че Русия е "обречена да побеждава", ясно съм казал кога побеждава. Побеждава при нападенията 1812 и 1941 г. Дали ще "победи" САЩ, или Китай – никой не може да каже. Моята теза, която е много добре обоснована е, че Русия отново ще бъде **арбитър**. В ядрената война, уважаеми рецензенте, няма победители и победени!!!

3. Четвъртата бележка не заслужава отговор. Но ако редколегията сметне за нужно и ми отпусне допълнителни страници, с удоволствие ще покажа ролята на американския военен бюджет за световната икономическа криза. Имам готови изследвания, така че веднага мога да "откликна". Нужно е само да ми кажете колко допълнителни страници ми отпускате.

4. С най-голямо удоволствие ще направя същото и относно бележката, че – "Американският военно-промишлен комплекс се разглежда като безспорния хегемон на американския политически живот, който безпрекословно налага своите интереси на една хомогенна по презумпция управляваща класа."

5. Същото ще направя и по бележката – "Например твърдението, прието като самоочевидна истина, че САЩ са организирали опита за преврат в Турция, за да попречат на посегателството върху икономическите им интереси;"

6. Не е вярна последната бележка, че не е аргументирана тезата, че "...роководителите, един от двата водещи световни клана, действат ирационално и в разрез със своите интереси." Напротив! Ясно съм обяснил, защо групата капитали, инвестирани в американския военно-промишлен комплекс, в американския петролен и наркобизнес имат ирационална политика, която е в разрез с техните интереси. Техният интерес е световната война да бъде в периода 2035-2043 г. А в момента те провокират ядрена война, в сегашната възходяща фаза на американския военен бюджет. Което е против техния интерес. И е в интерес на групата капитали, инвестирани в Югоизточна Азия и Китай.

Не е вярно и обвинението на автора на рецензията, че използвам методологически "теория на конспирацията (водещата роля в световната история

на рокфелеровците и ротшилдовците)." Ясно съм казал защо и как използвам двата термина.....

В заключение – някои от бележките могат да бъдат отразени – 2; 4; 5; 6. И то много бързо. Достатъчно е редколегията да ми съобщи по колко допълнителни страници ми отпуска. Методологическите бележки е безпредметно да се отразяват. Те или са неверни, или искат аргументация на материалистическото разбиране на историческия процес. Тоест на класическия марксизъм. По този въпрос има безбройна литература. Не че аз не мога да добавя нещо по този въпрос. Но вече съм "добавил" предостатъчно в монографиите – "Какво става" и "Стогодишната парадигма".

И накрая – не е лошо редколегията да препоръча на автора на рецензията да пише по-внимателно. Не казвам – "грамотно". Защото съм сигурен, че множеството грешки са резултат от прибързано писане, а не на липса на грамотност.

Бъдете живи и здрави!"

Заключение

Моята "борба" против "бригадата за идеологическа цензура на Т. Павлов" в кат. "Социология" на СУ "Св. св. Кл. Охридски" завърши "безславно". Въпреки моралния натиск, който упражних върху катедрата, пращайки и двата мои отговора на рецензиите до всички членове на катедрата и пр., получих морална подкрепа само от двама членове на катедрата – от моя съавтор доц. д-р Калоян Харалампиев и доц. д-р Благовест Георгиев. Явно е, че в катедрата има здраво ядро от преподаватели силно ангажирани с пропаганда на официалната идеология на управляващата класа и упражняващи идеологическа цензура в гилдията на социолозите. Явно е също, че за да се стигне до непримиримост в нашата гилдия към идеологическата цензура ще трябват още много актове на противопоставяне, подобни на моя. Убеден съм, че рано или късно, в катедра "Социология" ще се създаде обществено мнение, противопоставящо се на прякото обвързване на преподавателите с агитация и пропаганда на идеологията на управляващата класа, обществено мнение, противопоставящо се на идеологическата цензура в нашата гилдия.

Бележки:

[1] Знеполски, И., Как се променят нещата – от инциденти до голямото събитие, Институт за изследване на близкото минало, изд. "Ciela", С., 2016.

[2] Цит. произв., В първата част – "Властта в университета" Ивайло Знеполски използва израза "философската бригада" на Т. Павлов на страници: 120; 142; 156 – под линия; 159; 173. Във втората част – "Университетът във

властта", изразът се среща на стр. 120. Възможно е този израз да се среща и на други места в двата тома.

[3] Отлично изследване на ролята на Любен Гоцев във формирането на разпределителната коалиция на СИК прави Зоя Димитрова в книгата "Любен Гоцев, човекът в сянка", изд. "Millennium", С., 2010. Много задълбочено е изследването на Кръстьо Петков – "Държавата, това съм аз" (Социологически портрет на Бойко Борисов), С., 2013. Добро е и изследването на Григор Лилев – "Тайният проект Бойко Борисов", изд. "Кайлас" ЕООД, 2009. Интересни са и книгите на разследващите журналисти Кристи Петрова – "Войната на групировките", изд. "Слънце", С., 2007 и Димитър Златков – Войната ВИС СИК", изд. "Ню медиа груп", С., 2007.

[4] Докладът е на тема "Интензификация на народното стопанство и развитието на формата на собственост". Това е прецедент. До този момент не е връщан доклад за тези конференции.

[5] Тодоров, Д., Философската публичност в тоталитарна и посттоталитарна България, С, 2009.

[6] Табаков, М., Марксизмът след рухването на системата (логически поглед отстрани), сп. "Философски алтернативи", № 1, 2015.

[7] Найденов, Г., Марксизъм и ленинизъм, сп. "Философски алтернативи", №3, 2015.

[8] Табаков, М., Марксизмът след рухването на системата (логически поглед отстрани) (част 2) сп. "Философски алтернативи", № 2, 2015; Марксизмът след рухването на системата (логически поглед отстрани) (част 3) сп. "Философски алтернативи", № 5, 2015.

[9] Запазен е оригиналният "правопис" на рецензията.

[10] По неофициален път получавам ругатните на член на редакционния съвет по мой адрес, изпратени до членовете на редколегията. От тези ругатни разбирам, че членът на редколегията Димитър Ганов е написал отрицателно "мнение" за моята статия. Но и досега не разполагам с това отрицателно "мнение".

[11] Запазен е оригиналният "правопис" на рецензията.

Референции:

Знеполски, И. 2016. Как се променят нещата – от инциденти до голямото събитие, Институт за изследване на близкото минало. София: "Ciela".

(Znepolski, I., 2016 Kak se promeniat neshtata – ot incidenti do goliamo sabitie, Institut za izsledvan na blizkoto minalo. Sofia: Siela.)

Найденов, Г. 2012. Нашият морал и нашето морализаторстване, В: Етиката в българската наука. Седма национална конференция по етика. София: Издателски комплекс – УНСС. (Naidenov, G. 2012. Nashiat moral i nasheto

moralizatorstvane, V: Etikata v balgarskata nauka. Sedma natzionalna konferencia po etika. Sofia: izdatelski kompleks – UNSS).

Найденев, Г. 2015. Марксизъм и ленинизъм. Философски алтернативи, 3 (Naidenov, G. 2015. Marksizam i leninizam. Filosofski alternativi 3)

Табаков, М. 2015. Марксизмът след рухването на системата (логически поглед отстрани). Философски алтернативи, 1

Tabakov, M. 2015 Marksizmat sled ruhvaneto na sistemata (logicheski pogled ostrani), Filosofski alternativi 3)

Табаков, М., 2015. Марксизмът след рухването на системата (логически поглед отстрани) (част 2). Философски алтернативи, 2

(Tabakov, M., 2015. Marksizmat sled ruhvaneto na sistemata (logicheski pogled ostrani) (chast 2). Filosofski alternativi 2

Табаков, М., 2015. Марксизмът след рухването на системата (логически поглед отстрани) (част 3). Философски алтернативи, 5

(Tabakov, M., 2015. Marksizam sled ruhvaneto na sistemata (logicheski pogled ostrani) (chast 3), Filosofski alternativi, 5)

Тодоров, Д. 2009. Философската публичност в тоталитарна и посттоталитарна България. София

(Todorov, D. 2009. Filosofskata publichnost v totalitarna i posttotalitarna Balgaria., Sofia)

Цацов, Д., 2010. Предупреждение към младия читател на книгата на Добрин Тодоров "Философската публичност в тоталитарна и посттоталитарна България", Философски алтернативи, 3

(Tzatzov, D. 2010. Preduprejdenie kam mladia chitatel na knjigata na Dobrin Todorov "Filosofskata publichnost v totalitarna i posttotalitarna Balgaria", Filosofski alternativi, 3)

Naidenov, G. 2009. The Turnovo Constitution and the Establishment of Bonapartist Statehood in Bulgaria. Sociology and Law, (Ed. by M.Serafimova, St.Hunt et all). Cambridge Scholars Publishing

НОВИТЕ ИПОСТАСИ НА "ФИЛОСОФСКАТА БРИГАДА" НА ТОДОР ПАВЛОВ

Резюме

Представя се изследването на Ивайло Знеполски за дейността на "философската бригада" на Тодор Павлов в СУ "Св. Кл. Охридски" и Философския институт на БАН през 60-те и 70-те години 20 век. Показва се защо след като е загубила позициите си през 70-те години, в края на 80-те и началото на 90-те години "философската бригада" на Тодор Павлов, укрепва с ново поколение и възстановява своята активна дейност във Философския факултет. Изследва се една конкретна ситуация – идеологическата цензура, която "философската бригада" на Тодор Павлов упражнява по време на Юбилейната конференция на кат. "Социология" през 2017 год.

Ключови думи: идеологическа цензура, "философската бригада" на Тодор Павлов, комунистически режим, идеологическа и политическа "люлка"

JEL: Z13

THE NEW HYPOSTASIS OF "THE PHILOSOPHICAL BRIGADE" OF TODOR PAVLOV

Abstract

The study of Ivaylo Znepolski for the activity of the Todor Pavlov's "philosophical brigade" in Sofia University "St. Kliment Ohridski" and in the Philosophical Institute of the Bulgarian Academy of Sciences in the 1960s and 1970s is presented. It is shown why, after losing its positions in the 1970s, in the late 1980s and early 1990s, Todor Pavlov's "philosophical brigade" strengthened with a new generation and restored its active activity in the Philosophical Faculty. One particular situation is investigated – the ideological censure practiced by Todor Pavlov's "philosophical brigade" during the Jubilee Conference of Department of Sociology in 2017.

Key words: ideological censure, Todor Pavlov's philosophical brigade, communist establishment, ideological and political "cradle".

JEL: Z13